

Tilskipun

Nr. 3

2. feb .

um

löggilt mælitæki og vogaráhöld.

Vjer Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Sljesvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þjettmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Samkvæmt lögum nr. 78, 14. nóvember 1917, um mælitæki og vogaráhöld, viljum Vjer skipa svo fyrir um löggilt mælitæki og vogaráhöld, sem nú segir:

1. gr.

Hver sú verslun, sem mæla skal varning eða vega, skal til þess nota löggilt mælitæki og vogaráhöld. Löggilt skulu og vera þau mælitæki og vogaráhöld, sem notuð eru til að ákveða upphæð tollgjalda til landskjóðs eða til að byggja á þeim vottorð um vigt eða mæli. En löggilt eru þau mælitæki og vogaráhöld, sem löggildingarstofan hefir löglega stimplað með löggildingarmerkinu, sem er fangamark Kristjáns konungs X. með kórónu, og auk þess merki, er gefi til kynna, hvaða ár löggildingin hafi farið fram, og þau mælitæki og vogaráhöld sem til voru, þegar lög um mælitæki og vogaráhöld frá 14. nóv. 1917 öðluðust gildi og löggilt eru á rjettan og löglegan hátt eftir þeim reglum, er gilt hafa þangað til.

I. LÖGGILDINGARSTARFINN.

A. Almenn ákvæði.

2. gr.

Löggildingarstofan í Reykjavík löggildir þessi mælitæki og vogaráhöld: 1) kvarða, 2) mæliker, 3) vogalóð og 4) vogir, svo að nota megi þau til að mæla varning eða vega í verslunum og til að ákveða vigt eða mæli, er vottorð er gefið um eða upphæð tollgjalda til landskjóðs reiknast eftir.

3. gr.

Löggildingarstofan hefir einkasölu á þeim löggiltu mælitækjum og vogaráhöldum, sem talin eru í 2. gr., og löggildir því eigi mælitæki og vogaráhöld, sem aðrir eiga og elgi hafa verið löggilt áður, nema hún sjálf eða útsölumaður hennar hafi eigi til tæki, sem að dómi löggildingarstofunnar er fallin til þeirrar notkunar, sem tækjunum er ætluð. Þó geta þeir, sem nú eru skyldir til að nota löggiltar vogir, krafist þess, að löggildingarstofan löggildi þær vogir, er þeir notuðu, er lög um mælitæki og vogaráhöld frá 14. nóv. 1917 öðluðust gildi, ef þær fullnægja löggildingarskilyrðunum, þó að þær hafi elgi verið löggiltar áður. En beiðni um löggilding slíkra tækja skal samt vera komin til löggildingarstofunnar, áður en hún í fyrsta sinn lætur framkvæma eftirlit hjá þeim, er tækin nota, ella verður beiðnin eigi tekin til greina.

Nr. 3

12. okt.

4. gr.

Mælitæki og vogaráhöld, sem áður hafa verið löggilt, en eru orðin ófullnægjandi, getur löggildingarstofan löggilt af nýju — endurlöggilt — ef þeim hefir verið breytt þannig, að þau fullnægja löggildingarskilyrðunum. Breyting sú eða viðgerð skal gerð undir umsjón löggildingarstofunnar, en kostnaðurinn við hana skal greiddur af notanda mælingartækisins.

Notendur löggiltra mælitækja og vogaráhalda mega hvorki sjálfir eða með aðstoð annara breyta þeim eða gera við þau, nema þeir afmái jafnframt löggildingarmerkin.

5. gr.

Löggilding og endurlöggilding fer að jafnaði aðeins fram á löggildingarstofunni í Reykjavík. Þegar löggildingarstofan telur ástæðu til þess, getur hún samt látið löggildinguna fara fram á öðrum stað; þá skal sá, sem löggildingin er gerð fyrir, greiða kostnað við ferðalög og flutning áhalda til og frá staðnum auk venjulegs löggildingargjalds.

Löggildingarstofan má enn fremur, ef hún sjer ástæður til þess, láta framkvæma löggildingu á þeim vogum, er um ræðir í 3. gr., um leið og hún lætur eftirlitið í fyrsta sinn fram fara á þeim stað.

6. gr.

Þeir, sem óska að láta löggilda, endurlöggilda eða eftirlíta mælitæki og vogaráhöld, skulu senda skriflega beiðni um það til löggildingarstofunnar, sem þá ákveður, hvenær koma skuli með tækin á löggildingarstofuna og hvenær þau skuli verða sótt áður. Ef tækin eru eigi sótt á tilteknum tíma, getur löggildingarstofan komið þeim til geymslu á kostnað og ábyrgð eiganda; og sje þeirra eigi vitjað að ári liðnu, má selja þau til greiðslu áföllnum kostnaði. Verði afgangur af söluverðinu, fellur hann til löggildingarstofunnar, ef eigandi vitjar hans eigi innan 6 vikna frá sölnunni.

7. gr.

Þeir, sem nota löggilt mælitæki eða vogaráhöld við afhendingu eða móttöku vöru, skulu sjá um, að þau sjeu rjett.

Ávalt skal notandi gæta þess, að þær vogir standi rjett, sem hafa lóð (pendúl), hallamæli eða annan útbúnað, er sýnir, hvenær þær standa rjett.

Þeir, sem nota löggilt mælitæki og vogaráhöld, skulu leita endurlöggildingar, er skekkjan á þeim fer út yfir þau skekkjutakmörk við notkun (slitmark), sem tiltekin eru í tilskipun þessari, eða sá frestur er liðinn, sem löggildingarstofan kann að hafa sett á endurlöggildingu.

B. Um stærð, efni, gerð o. s. frv. þeirra mælitækja og vogaráhalda, sem löggildast.

1. Kvarðar.

8. gr.

Kvarðar mega löggildast, þegar mælikvarðarnir á þeim eru að lengd 2 metrar, 1 metri eða $\frac{1}{2}$ metri. Mælikvörðunum skal að endilöngu skift í sentímetra; þó má skifta einum

eða fleirum sentímetrum við enda mælikvarðans eða öllum mælikvarðanum í millímetra. Eigi Nr. 3
 má skifta mælikvarðanum neinstaðar í minni einingar en millímetra. 12. okt.

Allar takmarkalínur eininganna skulu vera glögg strik, mótuð eða högginn í það efni, sem kvarðinn er gerður úr, og skulu strikin liggja í fleti hornrjettum á lengdarlínur kvarðans. Að minsta kosti tífunda hver eining skal vera merkt skýrt með tölu.

Öll lengd mælikvarðans skal vera stimpuð á hann í tölum ásamt einingarnafninu metri eða m., sentímetri eða cm.

9. gr.

Kvarðar skulu vera úr efni, er að dómi löggildingarstofunnar veitir næga tryggingu fyrir því, að mælikvarðinn verpið eigi á annan hátt breyti lengd sinni út fyrir hin settu takmörk, og skulu kvarðarnir vera svo gildir, að eigi sje hætt á, að þeir bogni til muna, ef þeim er eigi sjerstaklega misboðið í meðferðinni.

Trjekvarðar skulu gerðir úr vel þurum, beinvöxnum og kvistlausum eskivið, hlyn eða öðrum þeim viðartegundum, sem eigi verpast nje breytast að mun við áhrif hita og raka. Yfirborð kvarðans, sem eigi má hafa hrufur eða sprungur, skal vera gljæð (bónað) eða borið á það lak eða fernis.

Þar sem endi mælikvarðans fellur saman við enda kvarðans sjálfs, skal kvaðaendinn vera þverhúptur, og á trjekvörðum, sem eigi eru sívalir, skulu þá eudabráunir mælikvarðans vera varðar með málmþynnu, sem greipt sje inn í trjed þannig, að yfirborð málmþynnunnar og trjesins í kring sje í beinu áframhaldi. Málmþynnan skal vera fest við trjed á tryggilegan hátt að áliti löggildingarstofunnar og þannig fyrirkomið, að hægt sje að stimpla í einu hana og trjed umhverfis.

Kvarðarnir meiga eigi vera svo bognir, að á beri, og sá hluti af hliðum kvarðans, sem hefir mælikvarða ámerktan, skal vera sléttur. Sívala trjekvarða með einum mælikvarða, sem að eins er skift í sentímetra, má þó löggilda, þó að mælikvarðinn sje merktur á hið sívala yfirborð kvarðans.

2. Mæliker.

10. gr.

Mæliker löggildast í þessum stærðum: 2 lítrar, 1 lítri, 2 desílítrar og 1 desílítri.

Mælikerin skulu vera úr blikki, aluminium eða öðru efni, sem löggildingarstofan álitur jafn heppilegt, og svo sterk, að eigi sje hætt við, að þau breyti lögun eða stærð með gætilegri meðferð.

Mælikerin skulu vera sívöl og jafnuvið að ofan og neðan. Hlutfallið milli þvermáls og hæðar að innanmáli skal vera því sem næst eins og 2 : 3.

Pegar mælikerin standa á borði, skulu barmar keranna liggja í fleti samhliða borðfletinum, en hliðarnar vera hornrjett á hann. Mælikerin mega hafa handarhald.

Á hverju keru skal standa með skýru og óafmáanlegu lettri í tölum með einingarnafninu lítri eða l., desílítri eða dl. á eftir, hvað keru tekur barmasljett, og löggildingin nær aðeins til þess, að það rúmtak sje rjett.

Nr. 3
12. okt.

3. Vogarlóð.

11. gr.

Vogarlóð löggildast í þessum stærðum:

20 kílógröm	500 gröm
10 —	200 —
5 —	100 —
2 —	50 —
1 kílógram	20 —
$\frac{1}{2}$ —	10 —
	5 —
	2 —
	1 gram

Á hvert vogarlóð skal vera mótuð þyngd þess með skýrum tölum og einingarnafnið kílógram eða gram neðan undir tölunni. Í stað einingarnafnanna má þó standa skammstafanir þeirra: kg. eða g., og skulu þær þá standa rjett á eftir tölunni.

Á steypujárnslóðum, sem mega vera $\frac{1}{2}$ kílógram eða þyngi, skal þó þyngd lóðanna sýnd með upphleyptum stöfum, tölu með kg. á eftir, steypum með lóðinu. Á sama fleti og þyngdartalan er á steypujárnslóðunum skal vera hæfilega stór hola með blýfyllingu til að móta í löggildingarmerkin.

4. Vogir.

12. gr.

Aðeins má löggilda þær vogir, sem löggildingarstofan álitur að sjeu svo vel gerðar og traustar, að þær haldist nægilega nákvæmar og rjettar um lengri tíma, ef gætilega er með þær farið.

Ennfremur verða vogirnar að fullnægja eftirtöldum skilyrðum til þess að þær megi löggildast:

- 1) Hinir einstöku partar vogarinnar mega ekki svigna eða á annan hátt breyta lögun við mesta þunga, er leyfilegt er að vega á voginni.
- 2) Sjerhver vog skal hafa vísi eða vogartungu, er sýni svo glögt, hvenær vogin er í jafnvægi, að auðvelt sje að greina það með berum augum nógu nákvæmlega.
- 3) Sjerhver vog, sem flytja má til og eigi stendur á sama, hvernig sett er niður, skal hafa lóð (pendúl), hallamæli eða annan útbúnað, er löggildingarstofan telur tryggan, til að sýna, hvort vogin er sett rjett niður. Vogir, sem eru fastar og óflytjanlegar, verða eigi löggiltar, fyr en þær eru settar niður og festar, þar sem þær eiga að vera.
- 4) Allar vogarstengur skulu gerðar úr málm, og sjeu þær settar út úr jafnvægi, þá skulu þær sveiflast nokkrum sinnum fram og aftur, uns þær stöðvast aftur í hinni upphaflegu jafnvægisstöðu.
- 5) Allar vogarstengur skulu leika á stálhnífseggjum, sem standa á plötum úr hertu stáli. Plöturnar mega einnig vera úr agat eða öðru hörðu efni, ef löggildingarstofan álitur, að það eigi við gerð vogarinnar. Hnífana má eigi vera hægt að flytja, svo að lengd vogarstanganna breytist. Hið sama gildir um plöturnar, sem hnífarnir standa á, ef það getur haft áhrif á lengd vogarstanganna.

6) Engin áhrif má það hafa á vigtina, hvar lóðin eða það, sem vegið er, stendur á Nr. 3 vogarskálunum. 12. okt.

7) Ef vog er útbúin með stillilóði, skal umbúnaður þess vera þannig, að hann að dómi löggildingarstofunnar fyrirbyggji, að það verði misbrúkað.

8) Á hverri vog skal standa með skýru og áberandi lettri, hvað þungt megi á hana vega.

a. Jafnarmaðar vogir.

13. gr.

Ef hægt er að taka af og skifta um skálarnar á jafnörmuðum vogum, þá má jafnvægisstaða vogarinnar eigi breytast, þótt skálarnar sjeu teknar burtu eða skift sje um skálarnar á örmunum.

b. Desímalvogir.

14. gr.

Á desímalvogum skal þyngd þess, sem vegið er, vera þyngd lóðanna, sem halda því í jafnvægi, margfölduð með tíu.

Allar desímalvogir skulu hafa útbúnað til að stöðva aðalvogarstöngina. Á desímalvogum skal að minsta kosti mega vega 20 kílógrömm.

c. Reisluvogir.

15. gr.

Reisluvogir hafa lóð, sem flytja má til eftir arminum eftir því, hve þungt það er, sem vegið er.

Aðalvogarstöngin, sem má myndast af fleirum en einni samhliða stöngum, ef þær eru samfastar, skal vera merkt með glöggum og nákvæmum skerðingum eða strikum, sem sjeu grafin, högginn eða á annan varanlegan hátt merkt á stöngina. Bilin milli merkjanna skulu vera jöfn og að minsta kosti 4 millímetrar. Að minsta kosti fimta hver skerðing eða strik skal vera merkt á varanlegan hátt með skýrum tölum, er tilgreini þungan í kílógrömmum, og aftan við töluna ytst á vogarstönginni skal enn fremur bæta kg. Á sömu vogarstönginni má vera fleiri en ein merkjaröð, ef þeim er svo fyrirkomið, að það að áliti löggildingarstofunnar getur eigi valdið ruglingi. Lóðið skal sjálfkrafa grípa inn í skerðingarnar á vogarstönginni eða hafa fjaðraútbúnað svo að það haldist fast við stöngina, ef því er slept. Lóðið skal vera þannig úr garði gert, ef til vill með föstum vísi, að eigi geti vafi á því leikið að dómi löggildingarstofunnar, hvernig eigi að lesa á vogina.

Á aðallóðinu má vera annað lóð, hreifanlegt fram og aftur, til að sýna finni þyngdarmun, og gilda hin sömu ákvæði um það og aðallóðið með þeim breytingum, sem við eiga.

16. gr.

Löggildingarstofan getur, þegar hún telur þörf á því, löggilt mælitæki og vogaráhöld, sem að efni, stærð eða gerð eru frábrugðin því, sem fyrir er sagt í 8.—15. grein, ef þau að hennar dómi eru til þess hæf.

Nr. 3
12. febr.

C. Um takmörk fyrir skekkju, sem má vera á mælitækjum
og vogaráhöldum, sem eru löggilt.

17. gr.

Skekkjan á mælitækjum og vogaráhöldum er munurinn á milli þess, sem mælingarstærðin í raun og veru er, og þess, sem mælingartækið segir hana vera. Skekkjan er »pósítív« (+) þegar mælingartækið segir mælingarstærðina minni en hún er, en segi það hana of mikla, er skekkjan »negatív« (-).

18. gr.

Mælitæki og vogaráhöld má eigi löggilda, ef skekkjan á þeim fer út yfir þau takmörk, sem nú verða greind:

1) Kvarðar.

Skekkjan á kvörðum má vera jafnt »negatív« sem »pósítív«.

Á 2 metra mælikvarða má skekkjan vera + ÷ 1 mm á allri lengdinni;

- 1	—	—	—	—	—	+	÷ 0,5	—	—	—
- 1/2	—	—	—	—	—	+	÷ 0,3	—	—	—

Skekkjan á lengdinni frá hverju striki til enda mælikvarðans má eigi fara fram úr skekkjutakmörkum alls kvarðans. Á hverjum afmörkuðum sentímetra má skekkjan ekki nema meiru en 0,5 mm, og á hverjum afmörkuðum millímetra eigi meiru en 0,2 mm.

2) Mæliker.

Skekkjan má aðeins vera »pósítív«.

Á 2 lítra mælikeri má skekkjan vera + $\frac{1}{125}$ úr öllu rúmtakinu;

- 1	—	—	—	—	—	+	$\frac{1}{125}$	—	—	—
- 2 desílítra	—	—	—	—	—	+	$\frac{1}{100}$	—	—	—
- 1	—	—	—	—	—	+	$\frac{1}{60}$	—	—	—

3) Vogarlóð.

Skekkjan má aðeins vera »pósítív«.

Á 20 kílógramma lóði má skekkjan vera + 4 gróm;

- 10	—	—	—	—	—	+	2	—
- 5	—	—	—	—	—	+	1,25	—
- 2	—	—	—	—	—	+	600 millígróm;	
- 1 kílógrams	—	—	—	—	—	+	400	—
- 1/2	—	—	—	—	—	+	250	—
- 200 gramma	—	—	—	—	—	+	100	—
- 100	—	—	—	—	—	+	60	—
- 50	—	—	—	—	—	+	50	—
- 20	—	—	—	—	—	+	30	—
- 10	—	—	—	—	—	+	20	—
- 5	—	—	—	—	—	+	16	—
- 2	—	—	—	—	—	+	12	—
- 1 grams	—	—	—	—	—	+	10	—

4) Vogir.

Nr. 3
12. febr.

Skekkjan getur verið til beggja hliða, + og ÷.

Þegar vog, sem löggildast á, er prófuð, og jafnvægi er fengið, þá skal sjást greinilegur munur á jafnvægisstöðunni, þegar lóði er bætt öðru megin á, er samsvarar hinn mestu skekkju.

Skekkjan á vogum má eigi fara fram úr $\frac{1}{1000}$ úr þyngd þess, sem vegið er, ef það er $\frac{1}{10}$ eða meira úr hinum mesta þunga, er leyfilegt er að vega á voginni; ef ljettara er vegið, má skekkjan vera alt að $\frac{1}{500}$ úr þunga þess, meðan hann er meira en $\frac{1}{100}$ úr hinum mesta leyfilega þunga.

19. gr.

Löggilt mælitæki og vogaráhöld má ekki nota, þegar skekkjan á þeim er orðin meiri en tvöföld hin mesta leyfilega skekkja við löggildingu; þó má skekkjan á tækjum, sem verið er að nota, ætíð vera jafnt negatív sem pösítív.

D. Um stimplun mælitækja og vogaráhalda.

1. Kvarðar.

20. gr.

Þar sem endi kvarðans og mælikvarðans falla saman, skal stimpla löggildingarmerkið á kvarðaendann, ef hægt er, annars skal stimpla það á mælikvarðann og svo nálægt enda hans, að ytri brún löggildingarmerkisins falli í endamark mælikvarðans. Ef endi trjemælikvarða er varinn með málþynnu, skal láta löggildingarmerkið ná bæði á málþynnuna og trjeð í kring. Áltíti löggildingarstofan það nauðsynlegt, má setja 2 löggildingarmerki á þann enda mælikvarðans. Ætíð skal stimpla báða enda mælikvarðans með löggildingarmerki. Ártal löggildingarinnar skal stimpla á mælikvarðann rjett aftan við stafina, er tilgreina lengd mælikvarðans.

2. Mæliker.

21. gr.

Á mæliker skal löggildingarmerkið sett á hlið kersins ofan við töluna, er tilgreinir rúmtak þess, og ártal löggildingarinnar þar út undan. Annað löggildingarmerki skal setja á barm kersins eða svo nálægt honum sem hægt er. Eenfremur skal stimpla botn kersins með löggildingarmerki; ef botninn er lóðaður í, skal reynt að láta löggildingarmerkið ná út á samskeytin.

3. Vogarlóð.

22. gr.

Á steypujárnslóð skal löggildingarmerki ásamt ártali löggildingarinnar mótað í bly-málminn, sem fyllir þar til gerða holu í efri hlið lóðsins.

Nr. 3 Vogarlóð úr öðrum málmí skulu stimpluð með löggildingarmerkinu á þá hlið þeirra, 12. febr. sem stafirnir eru á, sem tilgreina þyngd þeirra, og ef unt er skal löggildingarmerkið vera ofan við stafina. Ennfremur skal setja á gagnstæða (neðri) hlið lóðsins lítið löggildingarmerki og ártal löggildingarinnar, ef unt er.

4. Vogir.

23. gr.

Þar sem aðalvogarstöngin er útbúin með löggildingarholum, fylltum með linum málmí, skal löggildingarmerki ásamt ártali löggildingarinnar stimlast í aðra málmfyllinguna, og fyrir ofan löggildingarmerkið skal stimpla númer það, sem vogin hefir í bókum löggildingarstofunnar. Efst í hina málmfyllinguna er þá stimpluð tala með kg. á eftir, er tilgreini hve þungt megi vega á voginni. En ef vogarstöngin hefir ekki löggildingarholur, þá setur löggildingarstofan áðurgreint löggildingarmerki þar á vogina, sem hún álitur heppilegast annaðhvort með því að stimpla þau í sjálfa vogarstöngina eða með því að brennimerkja með þeim trjegrind vogarinnar.

Auk þess má löggildingarstofan setja annarstaðar á vogina löggildingarmerki, ártal eða númer til að tryggja það, að gerð vogarinnar eigi raskist, án þess að það sjáist á löggildingarmerkjunum.

Endurlöggilding.

24. gr.

Mælitæki og vogaráhöld, sem löggilt hafa verið áður á löglegan hátt, má endurlöggilda, ef þau fullnægja löggildingarskilyrðunum að dómi löggildingarstofunnar. Við endurlöggildingu er stimplað á mælitæki og vogaráhöld ártal endurlöggildingarinnar og lítið löggildingarmerki við ártalið, ef því verður við komið.

Ef hin fyrri löggildingarmerki eru að einhverju leyti sködduð, þá skulu sett nýlöggildingarmerki í stað hinna sködduðu.

Ef gert er við mælitæki eða vogaráhald, sem hefir brotnað, skal setja löggildingarmerki á hin bæklðuð samskeyti.

Ónýting löggildingarmerkja.

25. gr.

Löggildingarmerki eru ónýtt annaðhvort með því að afmá merkin eða með því að stimpla ofan í þau kross (×).

II. UTSÖLUSTARFINN.

26. gr.

Löggildingarstofan hefir einkasölu á þeim löggildingarskyldu mælingartækjum, sem talin eru í 8.—15 gr., og má hún aðeins selja þau löggilt.

Útsöluverðið á þeim mælitækjum og vogaráhöldum, sem löggildingarstofan hefir einkasölu á, skal stjórnarráðið staðfesta.

Stjórnarráðið getur gefið út auglýsingu, er fyrirskipi nánar um efni, gerð og útlit sumra eða allra þeirra mælitækja og vogaráhalda, sem löggildingarstofan hefir einkasölu á.

28. gr.

Þegar þau tæki, sem löggildingarstofan hefir einkasölu á, eigi eru fáanleg á löggildingarstofunni nje hjá útsölumönnum hennar, er heimilt að kaupa þau annarstaðar, en leita skal löggildingar á þeim, áður en þau eru notuð þar, sem löggildingarskylda hvílir á.

III. EFTIRLITSSTARFINN.

29. gr.

Löggildingarstofan lætur að minsta kosti þriðja hvert ár, en að öðru leyti á þeim tíma er hún sjálf ákveður, framkvæma verklegt eftirlit með öllum löggiltum mælitækjum og vogaráhöldum, sem kaupmenn nota eða stjórnarvöld hafa umsjón með. Sku'u þeir, sem hafa umráð yfir eftirlitsskyldum mælitækjum og vogaráhöldum, láta eftirlitsmönnum löggildingarstofunnar í tje skriflega sundurliðaða skýrslu yfir þau löggilt mælitæki og vogaráhöld, sem þeir hafa undir höndum á þeim tíma, er eftirlitið fer fram. Á skýrslunn! skal sjerstaklega tekið fram, hvort tækin eru flytjanleg eða ekki. Að eins þau tæki skoðast óflytjanleg, sem hafa verið löggilt á staðnum, eftir að þau höfðu verið sett niður og fest.

30. gr.

Við eftirlitið dæmast þau mælitæki og vogaráhöld nothæf framvegis: 1) sem hafa rjett og óskemd löggildingarmerki, 2) sem hafa eigi tekið svo miklum breytingum vegna slits, elli eða at öðrum ástæðum, að löggildingarskilyrðunum sje raskað, og 3) hafa skekkju innan hinna settu skekkjutakmarka, þegar tækið er í notkun.

Þau mælingartæki, sem fullnægja eigi einhverju af þessum 3 skilyrðum, má eigi nota lengur, og skal notandi senda þau við fyrsta tækifæri til löggildingarstofunnar til endurlöggildingar elli afmá löggildingarmerkin í viðurvist eftirlitsmanna.

Þegar eftirlitsmaður álltur, að tæki, sem er nothæft, þegar eftirlitið fer fram, haldist eigi rjett þangað til næsta eftirlit fer fram, getur hann krafist, að það verði sent löggildingarstofunni til endurlöggildingar eftir ákveðinn tíma.

31. gr.

Ef eftirlitsmenn geta eigi á eftirlitsferðum, er löggildingarstofan hefir stofnað til, próf að tæki vegna þess, að þau komu eigi í tæka tíð til hins ákveðna staðar, eða af því að eftirlitsmönnum var synjað um aðstoð við eftirlitið eða fyrir þá sök, að þeir fengu ekki tafarlaust aðgang að þeim stöðum, þar sem tækin voru notuð, þá skal það tilkynt lögreglustjóra, sem þá annast um, að slík tæki verði eigi notuð, fyr en þau hafa verið löglega prófuð af eftirlitsmönnum löggildingarstofunnar. Umráðamaður tækjanna greiðir þá auk eftirlitsgjaldsins kostnaðinn við sendingu tækjanna til og frá löggildingarstofunni, eða ef eftirlitsmaður er sendur á staðinn, kostnaðinn við ferð hans og flutning áhalda.

Nr. 3

12. okt.

32. gr.

Þegar þess er krafist af einstökum mönnum eða hinu opinbera, er löggildingarstofunni skylt að láta framkvæma verklegt eftirlit á löggiltum tækjum svo fljótt sem því verður við komið. Sá, sem um eftirlitið biður, greiðir þá þann ferðakostnað, sem af eftirlitinu leiðir, og kostnað við flutning tækjanna að og frá löggildingarstofunni, og eftirlitsgjald að auk.

IV. UM GJÖLD, SEM SKULU GREIÐAST LÖGGILDINGARSTOFUNNI FYRIR LÖGGILDINGU, EFTIRLIT, M. M.

Löggildingargjald.

33. gr.

a. Kvarðar. Fyrir hvern mælikvarða, sem löggiltur er, skal greiða	60 aura
og auk þess fyrir hvern óskiftan sentímetra	2 —
en ef sentímetranum er skift í millímetra, fyrir sentímetrann	10 —
b. Mæliker. Löggildingargjald fyrir hvert mæliker	
að stærð 1 eða 2 desílitrar er	75 —
— — 1 eða 2 lítrar er	150 —
c. Vogarlóð. Löggildingargjald fyrir hvert vogarlóð	
að þyngd 10—20 kílógröm er	100 —
— — 1—5 kílógröm er	60 —
— — 100—500 gröm er	40 —
— — 1—50 gröm er	20 —
d. Vogir. Löggildingargjald fyrir hverja vog er	7 kr.
og auk þess fyrir hvert mark eða skerðingu á reisluvögum	5 aur.

Endurlöggildingargjald.

34. gr.

Fyrir endurlöggildingu greiðast hin sömu gjöld sem fyrir löggildingu.

Eftirlitsgjald.

35. gr.

Eftirlitsgjaldið er fyrir 1 kvarða	100 aurar
— — — 1 mæliker	100 —
— — — 1 vogarlóð, 10—20 kg	80 —
— — — 1 — $\frac{1}{2}$ —5 kg.	40 —
— — — 1 — 1—200 gröm	20 —
— — — 1 vog	6 kr.
Ennfremur aukagjald fyrir hvert fast mælitæki eða vogaráhald	8 —

36. gr.

Ef löggilding eða eftirlit fer eigi fram á löggildingarstofunni í Reykjavík eða á hinum reglulegu eftirlitsferðum, sem löggildingarstofan lætur fara samkvæmt 29. gr., skal auk hinna tilskipuðu löggildingar- og eftirlitsgjalda greiða löggildingarstofunni eftir reikningi kostnaðs við flutning hinna nauðsynlegu áhaldna og ferðakostnaðs starfsmanna löggildingarstofunnar. Með ferðakostnaði skal telja kaup fyrir þann tíma, sem starfsmaður löggildingarstofunnar er í burtu frá löggildingarstofunni. Kaupgjaldið reiknast 1 kr. 50 au. um klukkutímann eða brót úr honum, þó eigi meira en 12 kr. um daginn. Löggildingarstofan getur fyrir fram krafist tryggingar fyrir þessum gjöldum.

Fyrir hreinsun, lagfæringu og viðgerð á mælitækjum og vogaráhöldum skal greiða eftir reikningi.

Fyrir skriflegt vottorð um eftirlit greiðast 45 aurar og þar að auki 5 aurar fyrir hvert tæki, sem nefnt er í vottorðinu.

37. gr.

Þegar þau tæki, sem send eru til löggildingar eða endurlöggildingar, reynast óhæf til löggildingar, greiðist eftirlitsgjald fyrir þau.

Við eftirlitið greiðist eftirlitsgjaldið hvort heldur tækin reynast nothæf eða ekki.

38. gr.

Stjórnarráði Íslands heimilast að breyta öllum framangreindum gjöldum til löggildingarstofunnar með þarð lútandi reglugjörð.

39. gr.

Löggildingarstofan ber enga ábyrgð á, þó að við eftirlit eða löggildingu verði vart við áður óþekta galla á tækjunum.

Löggildingarstofan ber enga ábyrgð á, þó að eigi verði unt að gera fullnægjandi við tæki, sem gert er við undir hennar umsjón.

40. gr.

Hver sá, sem notar löggilt mælitæki eða vogaráhöld lengur en um þann tíma, sem löggildingarstofan eða eftirlitsmenn hafa leyft notkun þeirra án endurlöggildingar, skal sæta sektum allt að 1000 krónum eða fangelsi, nema þyngri hegning liggi við að lögum.

Að öðru leyti varða brot á móti ákvæðum tilskipunar þessarar sektum til landssjóðs frá 5—200 kr., nema þyngri hegning liggi við að lögum. Með mál út af brotum gegn tilskipun þessari skal farið sem almenn lögreglumál.

Nr. 3

41. gr.

12. febr.

Ákvæði tilskipunar þessarar ná eigi til vogaráhalda lækna og lyfsala; skulu þau vera háð eftirliti landlæknis. Hann getur sett ákvæði um slík vogaráhöld.

Tilskipun þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sjer að hegða.

Gefið á Amalínborg, 12. febr. 1919.

Undir Vorri konunglegu hendi og innsigli.

Christian R.

(L. S)

Sigurður Jónsson.